Кърпена глава

На лов за чудовища

На моя редактор, Джейн Харис –
истинския пазител за замъка „Гротеск“
Гай Бас

На Наташа Мот
Пит Уилямсън

Stitch Head. The Monster Hunter
© Text Guy Bass, 2015
© Illustrations Pete Williamson, 2015
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
An imprint of Little Tiger Press
I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кърпена глава. На лов за чудовища
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-253-9

Кърпена глава

На лов за чудовища

Гай Бас
Илюстрации Пит Уилямсън

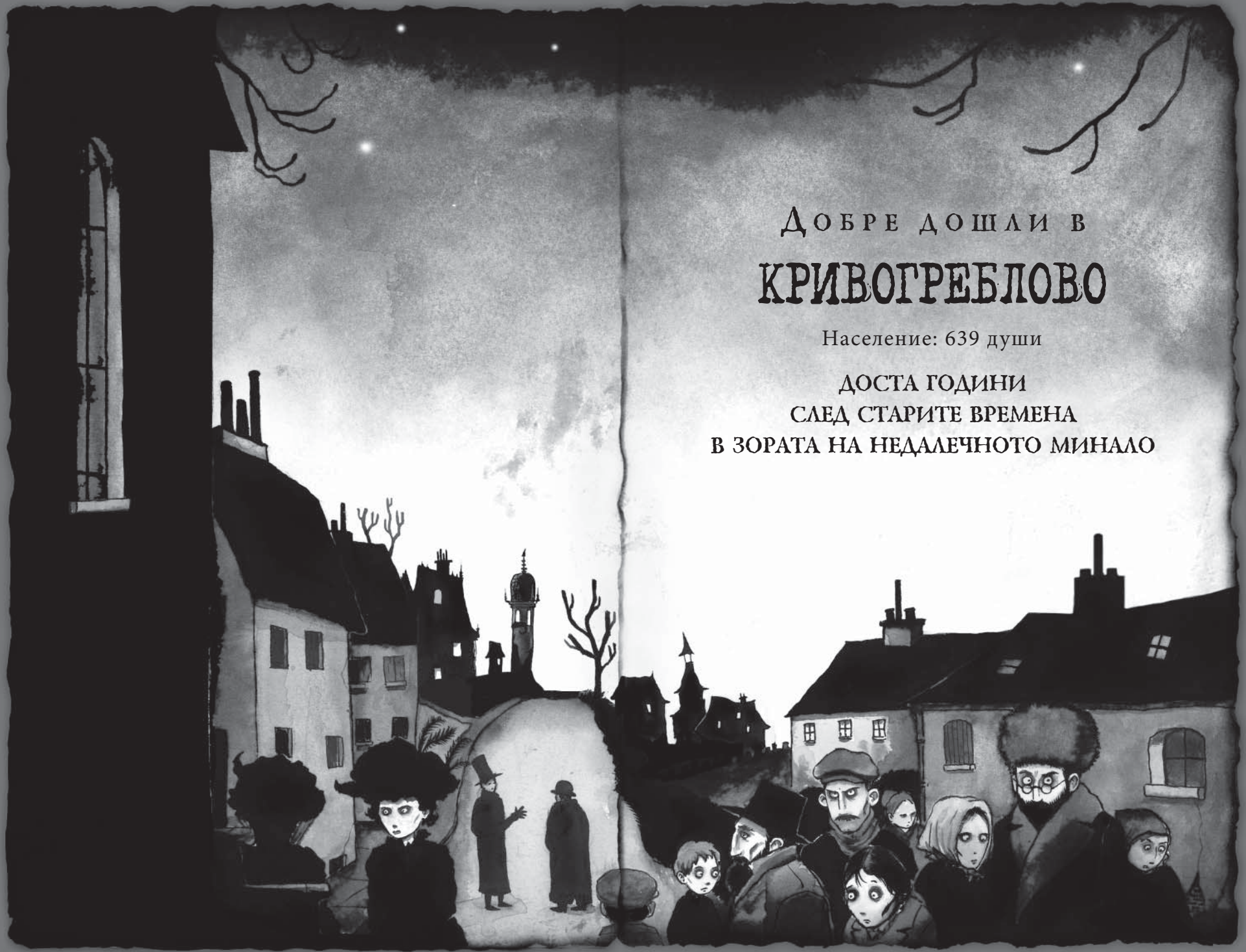
Издателство „Фют“

Предупредително предисловие

(Една злокобна ода)

Малкият Албърт зърна замъка във мрака:
зъл, зловещ, стои на хълма – него чака.
Пред портата застана, със зъби без да трака,
и влезе смело, както никой друг.
Какво видя? Кого ли срещна?
Дали от страх заплака?
Не ще узнаем ний – изчезна той без звук.

Добре дошли в
КРИВОГРЕБЛОВО
Население: 639 души
ДОСТА ГОДИНИ
СЛЕД СТАРИТЕ ВРЕМЕНА
В ЗОРАТА НА НЕДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

Пролог

ЗВЕЗДИ ЗА ЗЯПАНЕ

(Само неприятности)

Вижте само! Съмнителното удоволствие на нощно Кривогреблово! Лампите са угасени, тъмно е като в страшен кошмар, костите болят от студа и често е *прекалено* тихо. Кой знае какви ли твари дебнат в мрака! Кой може да каже що за подмокрящи гащите чудовища причакват в сенките, готови да засипят с хаос и страхотии невинните селяни. Ужас! Смразяващ ужас!

Ала за да бъдем честни,
в действителност рядко се случваше
нещо. Обикновено беше скучно
като кихавица. Най-вълнуващото
преживяване бе зяпането на звездите.

– Какво виждаш, Арабела? – попита
старицата, вирнала бастуна си към
небето.

– Звезди? – отвърна тригодишното
рошаво момиченце с немита муцунка
и погледна чисто новите си, лъскави
обувки. – Ритам звездите!

– Не, не, звездите не се ритат,
Арабела... просто не можем да
ги достигнем! – подсмихна се
старицата. Тя се взря в небето,
а погледът ѝ стана някак особен
и отвеян. – Както казваше моят
старец, звездите са за *зяпане*.

– Скууучно! – изпъшка Арабела,
като тичаше в кръг и размахваше
ръце като крила на птица.

– Да! Няма нищо по-скучно
от това, освен да гледаш как съхне
боята – съгласи се баба ѝ. – Но такъв
е животът – моят старец ме научи
да зяпам звездите, сега аз ще науча
теб. Да почваме, преди да са ни
измръзнали чушките – и тя размаха
бастуна си към небето. – Номерът
е да намериш *съгнездие* – звезди,
подредени в някаква форма. Виждаш
ли ей оня куп там? Казва се Старият
чорап... а онова там е Буца кал...
а онова – Половината ряпа...

– Калта е скучна, репите са скучни,
звездите са скучни! – изпуфтя
Арабела. – Кривотъпово е скучно!

– Ей! Стига си мрънкала, противно
яре такова – животът е по-хубав,
когато е скучен – сгълча я баба ѝ. –
Хайде, опитай и ти. Какво виждаш?

Арабела изпъшка и се вгренчи
в небето, присви очи и се опита

да различи някоя и друга фигура. Дълго време звездите си изглеждаха просто звезди. После в далечината бавно започна да се откроява форма.

– Виждам... виждам... *чудовище!*

– Какво! Що за шега! Затваряй си устата!

– Чудовище! Чудовище! Чудовище! – викаше Арабела и сочеше към небето. – Небето е пълно с чудовища!

– Шшшт, ти казах! – изсъска баба ѝ. – Откъде се взе това въображение? Не от мен, със сигурност! Нищо добро не те чака с такива мисли!

– Ама аз *обичам* чудовища! – възрази Арабела. После се замисли за миг. – Бабче, а чудовищата истински ли са?

Баба ѝ се обърна и погледна към близкия хълм, където се извисяваше замъкът „Гротеск“ – домът на лудия професор Еразмус, най-лудия професор от всички луди професори. Селяните от Кривогреблово живееха в постоянен страх от него. Някои твърдяха, че са чували писъци и ревове... други – че са виждали странни неща по стените на замъка... нечовешки неща. Носеха се слухове, че професор Еразмус *създава* чудовища.

За едно обаче всички бяха единодушни – на всяка цена трябваше да стоят далеч от замъка.

Всички, освен Арабела.

– Замъкът „Гротеск“! – изписка тя, проследила погледа на баба си. – Чудовища!

– Чуй ме, Арабела Гаф! – баба ѝ я хвана здраво за раменете. – Никой не харесва и не търси чудовища, никога! Чудовищата носят *само* неприятности.

– Но аз обичам неприятностите!

– Говоря сериозно! – скара се баба ѝ. – Искам да ми обещаеш: повече никакви приказки за чудовища. И никакво откриване на чудовища в проклетите звезди!

– Ама...

– *Обещай ми*!

Арабела въздъхна...

– Обещавам – промърмори тя, ровейки с крака в земята.

– Добро момиче – баба ѝ вдигна бастуна си към небето. – Хайде да опитаме пак. Какво виждаш?

Арабела погледна нагоре и сви рамене.

– Стар чорап?

– Ха тъй!

Баба ѝ въздъхна с облекчение, а на лицето на Арабела проблясна усмивка.

– И *чудовища* – прошепна тя на себе си.